

„Iată văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu” (Fap. 7,56).

□□□□□□□□□□**lubiți credincioși,**

Credința în Fiul lui Dumnezeu făcut om este și credința în opera Sa mântuitoare izvorâtă din patima, moartea și învierea lui Isus.

Sărbătoarea Sfântului Ștefan, primul martir creștin care proclama: *„Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu”* ne ajută să înțelegem cu adevărat semnificația Crăciunului. Suntem creștini atunci când suntem credincioși, nu numai Pruncului din Betleem, ci și Răstignitului și Înviatului din Ierusalim.

De aceea Biserica noastră, potrivit înțeleptei sale tradiții celebrează și a treia zi de Crăciun în cinstea Sfântului Ștefan, primul dintre cei care din vremuri străvechi și din vremurile contemporane, și-au dat viața pentru a atesta și mărturisi credința lor în Cristos Domnul și Mântuitorul nostru.

Nu știm multe lucruri despre viața sa. Fiind de proveniență greacă, este dificil să fi fost unul dintre ucenicii care l-au urmat îndeaproape pe Învățător chiar dacă este sigur faptul că elenii erau mult interesați în a-l vedea și a vorbi cu Isus. Cu siguranță, era un tânăr, aceasta reiese și din faptul că a fost desemnat în funcția de diacon. Motivul deciziei de a avea diaconi a fost determinat de faptul că era nevoie de persoane capabile și echilibrate care să gestioneze caritatea. Ștefan însă apare în faptele apostolilor ca unul ce anima comunitatea, o însuflețea, ca un predicator irezistibil pentru cultura și pentru statutul persoanei sale. Capitolul al șaptelea al Faptelor Apostolilor ne prezintă într-o sinteză minunată istoria lui Israel.

Personalitatea acestui diacon trebuie să fi fost cu adevărat mare, de vreme ce textul sacru îi dedică mult spațiu, mai mult decât altor apostoli. Martiriul său prin uciderea cu pietre este înfrumusețat de particularități edificatoare: curajul, inspirația sub lumina Spiritului Sfânt, prezența lui de spirit care îl face să se roage pentru asasini, prezența la locul faptei a unui tânăr pe nume Saul care nu era major pentru a putea arunca cu pietre, dar făcea ceea ce putea, adică păzea hainele ucigașilor care aruncau cu pietre. Într-o predică a sa, S. Fulgențiu di Ruspe alătură misterul Crăciunului cu mărturia lui Ștefan. *„Caritatea care l-a făcut pe Cristos să pogoare din cer pe pământ, l-a înălțat pe Ștefan de pe pământ la Cer. Caritatea care a fost mai întâi în Rege s-a revărsat apoi în soldat.”*

Punctele de reflecție pentru sărbătoarea Sfântului Ștefan sunt multe. Noi, astăzi, ne vom opri doar la câteva.

Domnul Isus nu a păcălit pe nimeni. În Evanghelie găsim multe pasaje în care sunt amintite persecuțiile, neînțelegerile, răutățile care vor însoți viața Bisericii. În ultimii ani aproape că am uitat că în spatele strălucirii aparente a civilizației și toleranței sunt mii preoții și laicii care sunt uciși pentru credință, la fel ca Ștefan.

Ne-am putea întreba de ce Domnul consimte acest lucru. Răspunsul se află în răul legat de libertatea umană. Problema folosirii în modul cel mai corect libertate rămâne centrală în viața creștină. Fără libertate nu există responsabilitate și fără responsabilitate nu există ordine morală. Condiționările instituționale sunt și astăzi la fel ca în timpul execuției lui Ștefan.

De multe ori ne gândim ce va fi cu tinerii din ziua de azi, din punct de vedere creștin. Nu a fost așa nici în cazul lui Ștefan și nici în cazul multor tineri de atunci și de acum. Este poate nevoie să mergem dincolo de măsurătorile pe jumătate pe care le facem cu privire la ei, lucru care nu mulțumește pe nimeni. Cu siguranță că a vorbit foarte clar Sfântul Petru atunci când a pus mâinile pe Ștefan, pe Filip și mulți alții. Și răspunsul acestora nu a lipsit.

Chiar și atunci când noi nu știm să vedem nimic din ceea ce nu se atinge, există o logică providențială care conduce istoria. „ *Sângele martirilor este sămânță pentru creștini*” , va spune mai târziu Tertulian. În cazul lui Ștefan, apropierea este imediată. Sacrificiul său va sta la baza convertirii lui Saul în Pavel care va deveni Apostol. Și ar fi suficient doar atât în a-l face primul martir al epopeii

creștine.

Martiriul a redevenit o temă actuală. Fiecare an al sfârșitului de mileniu a fost împurpurat de sângele a sute de bărbați și femei, călugări și laici care, din iubire pentru Cristos, au renunțat la viața lor. Dar parcă nu ne mai interesează atât de mult încât suntem obișnuiți să ne treacă prin fața ochilor, pe ecranele televizoarelor imagini dureroase se succed alături de reportajele de sport fără să lase nici o urmă asupra noastră. Și-a pierdut martiriul farmecul său? Sau este banalitatea vieții care face inutil efortul celor care își dau chiar viața pentru credință? Sunt întrebări care ar trebui să ne facă să re trăim din nou această sărbătoare a Sfântului Ștefan, altfel ea nu-și are rostul.

Părinte a lui Isus și Părinte al nostru, îți mulțumim pentru mărturia lui Ștefan și atâtor de după el, care au plătit cu viața credința lor în divinitatea Fiului Tău Isus! Chiar și azi în China, în Africa, în America Latină, mii și mii de credincioși ai tăi trăiesc în închisoare, în persecuție, mor pentru credință, în timp ce în Europa laică și chiar în țara noastră, în familiile noastre, creștinii sunt adeseori tolerați dacă nu emarginați. Dăruiește tuturor, Doamne, Spiritul care l-a susținut pe Ștefan, pentru ca toți fiii tăi să dea mereu mărturie de credință și pentru ca lumea să creadă în Isus Cristos, Fiul Tău. Amin.